

Φίλοι και εχθροί του γερμανικού κράτους

Τη νύχτα της 17ης Νοέμβρη ένα κορίτσι 12 ετών, κωφό, γερμανικής-σερβικής ιθαγένειας, ύστερα, - σύμφωνα με αναφορές-, από ένα καβγά στο σχολείο του εγκατέλειψε την "μονάδα φροντιδας" όπου είχε "μεταφερθεί" στο Μίνστερ της Γερμανίας. Το κορίτσι διέμενε μακριά από τη μητέρα του αφού της είχε αφαιρεθεί προσωρινά η επιμέλεια.

Η αστυνομία αναζήτησε την δωδεκάχρονη και την εντόπισε στο σπίτι της μητέρας της στο Μπόχουμ. Στη θέα των αστυνομικών η μητέρα, επίσης κωφή, στάθηκε μπροστά τους "μπλοκάροντας", σύμφωνα με δημοσιεύματα, την είσοδο. Στη συνέχεια, αφού βίαια ακινητοποίησαν την μητέρα, περνώντας της χειροπέδες, εισέβαλαν στο σπίτι με το κορίτσι να εμφανίζεται, κρατώντας δύο μαχαίρια. Δεν υπάρχει καμία απόδειξη, πως το κορίτσι αποτέλεσε ουσιαστικό κίνδυνο για τους τέσσερις πλήρως εξοπλισμένους με προστατευτικά γιλέκα, γάντια και οπλισμό αστυνομικούς-παρά τις προσπάθειες των εκπροσώπων της αστυνομίας να πείσει για το αντίθετο επιχειρώντας να νομιμοποιήσει όσα ακολούθησαν.

Οι αστυνομικοί άνοιξαν πυρ, κάνοντας ταυτόχρονη χρήση πυροβόλου όπλου και taser, με την δωδεκάχρονη να νοσηλεύεται μέχρι σήμερα σε σοβαρή κατάσταση. Φυσικά, δεν πρόκειται για "μεμονωμένο περιστατικό" ή έναν "λάθος χειρισμό" της ένοπλης γραφειοκρατίας. Όταν συζητάμε για μηχανισμούς καταστολής που υπάγονται σε κράτη δεν υπάρχει χώρος για τέτοιες αφέλειες-πρόκειται για τον τρόπο που το θεσμικό ρατσιστικό αντανάκλαστικό απενεχοποιείται, συστηματοποιείται για να υπαχθεί "κανονικά" στο "day to day" επιχειρησιακό πρωτόκολλο της αστυνομίας. Η δωδεκάχρονη μετανάστρια ήταν το δεύτερο θύμα μέσα σε λίγους μήνες. Τον Απρίλιο, ο μαύρος νεαρός Lorenz A. δολοφονήθηκε ύστερα από πυροβολισμούς που δέχθηκε από αστυνομικούς.

Για να φτάσει ωστόσο η αστυνομία να εισβάλει, να συλλάβει την μητέρα και να πυροβολήσει την 12χρονη έπρεπε να προηγηθεί η αφαίρεση της επιμέλειας από τις υπηρεσίες της Κοινωνικής Πρόνοιας. Πρέπει να υπογραμμιστεί, πως το κύκλωμα της κρατικής μέριμνας χειρίζεται τις υποθέσεις επιμέλειας, τους όρους δηλαδή υπό τους οποίους μια μετανάστρια κρίνεται ικανή από τη γραφειοκρατία να μεγαλώσει το παιδί της διαπερνάται από το ίδιο ρατσιστικό/ταξικό κριτήριο. Στο πλαίσιο του παρόντος κειμένου, δεν είναι δυνατό να αποδοθεί η πραγματική έκταση του συγκεκριμένου ζητήματος- το οποίο αποτελεί ραχοκοκαλιά της αντιμεταναστευτικής πολιτικής στο εσωτερικό του Γερμανικού Κράτους Πρόνοιας.

Είναι σημαντικό να αναζητήσει κανείς πως τοποθετούνται επί της αστυνομικής "επιχείρησης" και

της απόπειρας δολοφονίας της 12χρονης, δυνάμεις που εμφανίζονται να διεκδικούν μια εναλλακτική, ανταγωνιστική της κυρίαρχης κρατικής πολιτικής. Από την πλευρά της η Linke Βόρειας Ρηνανίας-Βεστφαλίας εξέδωσε ανακοίνωση με τίτλο: *“Σοβαρά τραυματισμένο κορίτσι στο Μπόχουμ: Η Αριστερά ζητά εκπαίδευση και πρόληψη”*.

Το πρόβλημα εδώ όπως εκφράζεται από την γερμανική Linke έγκειτα, στον “πολιτικό τόπο” από όπου επιχειρεί την παρέμβασή της: κι αυτός είναι εσωτερικός του Κρατικού Λόγου, δίπλα, αν όχι μέσα, στην Κρατική Σκοπιμότητα που μονοπωλεί την βία και είναι ταυτόχρονα ικανή να την μεταρρυθμίσει. Εμφανίζεται στην αγωνία την Linke τελικά να ξεκαθαριστεί το taser από το πυροβόλο, που χρησιμοποιείται τι και πως-δεν αμφισβητείται η επί της αρχής κατοχή οπλισμού από την αστυνομία με σκοπό τη χρήση απέναντι σε εκείνους που ορίζονται σαν εχθροί.

Από την άλλη, μια παρέμβαση υπέρ του άνευ όρων αφοπλισμού των σωμάτων ασφαλείας (θέση που στο ελληνικό πολιτικό συγκείμενο θεωρείται εκ των ουκ άνευ για τις ριζοσπαστικές δυνάμεις, σε στιγμές δε όπου η πραγματικότητα του σάρωνε τις ενστάσεις, μετριοπαθές) προϋποθέτει να αναλάβει κανείς την ευθύνη της πολιτικής, να ξεχωρίσει δηλαδή τον εχθρό από τον φίλο. Συνεπάγεται δε, την πρόθεση αποστέρησης του εχθρού από τα όπλα του και την ενίσχυση της θέσης του φίλου, των μεταναστών, των εργατριών, των παιδιών τους, ανοίγοντας τη δυνατότητα μετάβασης από την διαχείριση και νομιμοποίηση του Κρατικού Λόγου στην πολιτική “συμπλοκή” με αυτόν.

Η πρώτη, η εκδοχή της Linke, δεν είναι παρά μια κρατική εκδοχή, σέβεται την κανονικότητα των αστυνομικών επιχειρήσεων και δεν επιθυμεί τίποτα άλλο από τον εξορθολογισμό τους, έναν νέο κανόνα διοίκησης που θα αναδιαμορφώσει τον υπάρχοντα. Παρότι εμφανίζεται να βελτιώνει τη θέση των υποκειμένων, τα αφήνει ουσιαστικά άοπλα-ο αστυνομικός εξακολουθεί να εισβάλλει στο σπίτι γιατί η νομιμότητα τον κατευθύνει στο κατώφλι των φτωχών.

Από την άλλη, η δεύτερη, αυτή του αφοπλισμού (πολιτικού και πραγματικού) είναι ομολογουμένως ζόρικη. Απαιτεί την πολιτική, και την σκέψη “στα άκρα, όχι την «κανονικότητα» αλλά τη στιγμή που η «κανονικότητα» έρχεται σε κρίση, όχι το Κράτος Δικαίου, αλλά το κράτος έκτακτης ανάγκης.”

Ίσως το να περιμένει κανείς από την Linke κάτι τέτοιο να είναι αφελές.

Στη Γερμανία όμως των εξοπλισμών και της στρατιωτικής κινητοποίησης, της αντιεξεγερσιακής Αρχής του Κράτους που σήμερα παίρνει την μορφή του αντιπαλαιστινιακού “Staatsräson”, του εσωτερικού πολέμου κατά των μεταναστών αποφασιστικού και γενικευμένου, είναι πολιτική αναγκαία-οι κάνες όλων των κρατικών όπλων είναι ζεστές.

Σημειώσεις

<https://www.dielinke-nrw.de/start/aktuell/detail/news/schwer-verletztes-maedchen-in-bochum-link>

[e-fordert-aufklaerung-und-praevention/](#)

http://www.theseis.com/index.php?option=com_content&view=article&id=109:carl-schmitt&catid=105&Itemid=113

*Η εικόνα που συνοδεύει τη δημοσίευση είναι από την ταινία της Nora Fingscheidt, "System Crasher", 2019